

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Mgr. R. P.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Aramem Sargsyanem
se sídlem Praha 1, Národní 58/32

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **D. Č.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Opletalem
se sídlem Praha 1, Dlouhá 714/36

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2022, č. j. MHMP 156815/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 ze dne 8. 6. 2021, č. j. 10468/2021/OVDŽP. Uvedeným rozhodnutím bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 92 a § 115 tohoto zákona dodatečné povolení stavby nazvané „*Novostavba objektu individuálního bydlení v Praze – Velké Chuchli, na parc.č. 991/611 v k. ú. Velká Chuchle*“ (dříve nazvaná jako stavba pro bydlení C.080, typ 3B) na pozemku parc. č. 991/611 v k.ú. Velká Chuchle, a to za podmínek uvedených v rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce rozporoval postup stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby. Uvedl, že poté, co žalovaný zrušil předchozí rozhodnutí stavebního úřadu (rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020, č. j. 06264/2020/OVDŽP, o povolení dodatečné změny stavby), stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění nedostatků jeho žádosti. Stavebník svoji žádost doplnil tak, že stavebnímu úřadu sdělil, že předmětem řízení je dodatečné povolení celé stavby, kterou nově označil jako „*Novostavba objektu individuálního bydlení v Praze – Velké Chuchli, na parc. č. 991/611 v k.ú. Velká Chuchle*“. Tímto stavebník změnil obsah své žádosti, neboť požádal o povolení změny celé stavby, avšak nepožádal o povolení změny obsahu své žádosti. Žalobce namítal, že stavební úřad bez formálního úkonu změnil předmět řízení. Takový postup je dle žalobce v rozporu s § 41 odst. 8 správního řádu. Protože stavební úřad nerozhodl, zda je přípustná změna žádosti stavebníka, nemohlo dojít k vydání prvostupňového rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57. Argumentaci žalovaného k této námitce v napadeném rozhodnutí považoval žalobce za nesprávnou a nezákonnou. Dle žalobce nelze argumentovat tím, že stavebníkovi hrozí újma, protože má zájem na legalizaci černé stavby. Stavebník postavil stavbu bez povolení a nyní se tak nemůže dovolávat toho, že mu v důsledku jeho protiprávního jednání hrozí vznik újmy. I v případě, že by tedy bylo formálně navrženo rozšíření předmětu řízení, nemohlo by být této žádosti v souladu se zákonem vyhověno.
3. Ve druhém žalobním bodě napadal žalobce ústní jednání spojené s místním šetřením, které se konalo dne 1. 6. 2021. Uvedl, že dne 31. 5. 2021 uplatnil námitky a současně požádal o odročení ústního jednání z důvodu, že se jeho právní zástupce tou dobou nacházel v zahraničí a nebyl schopen se z účasti na jednání omluvit dříve. Stavební úřad žádosti nevyhověl. Ústního jednání se musela zúčastnit Mgr. K. D., která však neznala podrobnosti případu a nemohla tak plně uplatňovat práva žalobce. Žalobce nesouhlasil s posouzením námitky ze strany žalovaného a nadále trval na tom, že řádná účast na jednání je jedním z práv žalobce, na kterých byl v důsledku postupu stavebního úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zkrácen. Skutečnost, zda nařízení ústního jednání bylo obligatorní, či nikoli, není dle žalobce pro nynější otázku relevantní. Podstatné je, že se ústní jednání konalo a stavební úřad nevyhověl žádosti žalobce o odročení.

4. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítal, že stavební úřad v rámci ústního jednání postupoval nezákonně, neboť nezjistil soulad skutečného stavu stavby s předloženou projektovou dokumentací. Žalobce tento rozpor namítal v podání ze dne 31. 5. 2021. Naproti tomu stavební úřad během ústního jednání stavbu řádně nepřeměřil a neověřil, zda stavba odpovídá projektové dokumentaci. Žalovaný pak tuto vadu nenapravil.
5. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce tvrdil, že se stavební úřad i žalovaný nedostatečně vypořádali s jeho dalšími námitkami. Žalobce namítal, že i) architektonické řešení stavby je v rozporu s urbanistickým charakterem území a narušuje soukromí žalobce, že ii) stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, že iii) závazné stanovisko Odboru územního rozvoje Magistrátu hl. města Prahy ze dne 6. 11. 2019, č. j. S-MHMP 1339974/2019, již není pro řízení použitelné a že iv) skutečný stav stavby není v souladu s projektovou dokumentací předloženou stavebníkem. Žalovaný souhlasil se závěry stavebního úřadu, že stavba je výškově i půdorysně řešena obdobně jako okolní zástavba a respektuje charakter území založený stávajícími stavbami. S uvedenými závěry žalobce nesouhlasil. Uvedl, že okolní stavby byly povoleny na základě společného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 8. 2011, č. j. 010860/11/OVDŽP/HP. Stavba byla stavebníkem nezákonně navýšena o třetí podlaží, včetně rozměrné terasy. Velikost a mohutnost stavby ostatní stavby v okolí značně převyšuje svými půdorysnými rozměry i svou výškou. Přitom již původně společným rozhodnutím povolená vila 3B, je druhou největší vilou realizovanou v projektu VILY CHUCHLE. Největší vila (vila typu „4A“) je dvoupodlažní rodinný dům o rozměrech 21 m x 17,3 m a výšce 7,5 m. S ohledem na uvedené nelze bez dalšího dojít k závěru, že je v souladu s charakterem daného území.
6. Žalobce trval na tom, že stavba narušuje soukromí žalobce a povede ke vzniku imisí obtěžováním pohledem a zastíněním pozemku, resp. rodinného domu žalobce. Žalobce rozporoval závěr žalovaného, že při běžném užívání terasy nebude možné na pozemek žalobce dohlédnout. Podle žalobce lze po objektivním posouzení situace konstatovat, že z terasy bude přímý výhled na pozemek žalobce a na něm umístěný rodinný dům. Vzhledem k výšce stavby dojde k nadměrnému zastínění pozemku žalobce.
7. Konečně žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle kterého není potřeba vydání nového závazného stanoviska k aktualizované projektové dokumentaci, neboť rozsah hrubých podlažních ploch uvedený v dokumentaci odpovídá závaznému stanovisku odboru územního rozvoje Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 11. 2019, č. j. MHMP 2191559/2019 (dále jen „závazné stanovisko“). Žalobce tvrdil, že takový postup nebyl možný, neboť závazné stanovisko bylo vydáno k projektové dokumentaci, která byla určena pro posouzení dodatečného povolení změny stavby, nikoli k posouzení dodatečného povolení celé stavby. Tím, že byl předmět řízení změněn, nebylo možné použít závazné stanovisko, které se zabývalo jen některými změnami stavby. Ačkoli v původní projektové dokumentaci byla zakreslena celá stavba, Odbor územního rozvoje posuzoval výhradně změny, které byly předmětem řízení o dodatečném povolení změny stavby, nikoliv stavbu jako celek.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

8. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na stranu 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že stavebník byl stavebním úřadem vyzván v souladu s právním názorem žalovaného k tomu, aby upřesnil předmět řízení, neboť nemohly být projednány pouze změny původně povolené stavby, ale stavba jako celek. Stavebník následně svou žádost upřesnil tak, že žádá o povolení celé stavby, o čemž byli účastníci řízení vyrozuměni a byla jim dána možnost vyjádřit se a seznámit se s doplněním správního spisu. Postup podle § 41 odst. 8 správního řádu nevyžaduje vydání formálního rozhodnutí nebo usnesení. Z okolností případu je zjevné, že stavební úřad změnu žádosti přijal. I pokud by bylo vyžadováno formální rozhodnutí, pak jeho nevydání nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce tvrdil, že ke změně žádosti nemohlo dojít, neboť stavebníkovi nehrozil vznik újmy, pak žalovaný uvádí, že stavebník postupoval v souladu s právním názorem žalovaného. Pokud by následně nebylo umožněno stavebníkovi projednat celou stavbu ve stavebním řízení, došlo by k porušení základní zásady správního řízení uvedené v § 4 odst. 2 správního řádu. Jiný postup spočívající v zastavení řízení a zahájení nového řízení ohledně celé stavby by naopak mohlo stavebníkovi způsobit újmu, neboť i přes to, že byly provedeny nepovolené změny stavby, stavebník činil kroky k tomu, aby prokázal soulad stavby s právními předpisy. Na rozdíl od žalobcem odkazovaného případu v nynějším řízení byla změna žádosti účastníkům oznámena a řádně projednána.
9. K námitce druhého žalobního bodu odkázal žalovaný na stranu 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, na základě jakých skutečností dovodil nedůvodnost námítky. Podstatným bylo zjištění, že zahraniční dovolená právního zástupce žalobce nebyla nečekaná, tudíž o případné odročení ústní jednání mohli žalobce nebo jeho právní zástupce požádat s dostatečným předstihem, neboť o jeho konání byli informováni dne 12. 5. 2021. Žalovaný vzal v potaz skutečnost, že žalobce uplatnil včasné námítky. Předmětem místního šetření bylo zjištění skutečného stavu předmětu řízení. Žalobce měl možnost zajistit si na ústní jednání jiného zástupce, což se také stalo, přičemž bylo věcí žalobce, aby si obstaral zástupce dostatečně obeznámeného s věcí.
10. K námitce třetího žalobního bodu žalovaný odkázal na stranu 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že geodetickým zaměřením bylo doloženo skutečné provedení stavby, které se shodovalo s projektovou dokumentací. Žalobce pro svá tvrzení nedoložil žádné doklady.
11. Dále žalovaný uvedl, že při hodnocení architektonického řešení stavby z hlediska, zda není v rozporu s urbanistickým charakterem území, zejména vycházel z posouzení stavebního úřadu, z předložené dokumentace i z charakteru daného území, tj. jaké stavby se v něm, jež jsou souměřitelné s danou stavbou, nacházejí. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, proč lze souhlasné závazné stanovisko považovat za řádný podklad pro dodatečné povolení dané stavby domu. Z obsahu závazného stanoviska, původně doloženého pro dodatečné povolení změn stavby domu, vyplývá, že uvedený dotčený orgán posuzoval z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací celou stavbu domu, když hodnotil umístění stavby o daných parametrech.
12. Žalovaný rovněž poznamenal, že se v dané lokalitě nachází velké množství staveb rodinných domů, jejichž součástí je terasa, tedy že stavebně technické řešení těchto budov umožňuje „nahlízet“ na sousední terasy a zahrady. Předmětná terasa v úrovni podlahy 3. NP je od severovýchodní stěny budovy (směrem k pozemku žalobce) ustoupena o 1,6 m a je ukončena zábradlím, což určitým způsobem omezuje přímý pohled z tohoto prostoru na pozemek žalobce. Při běžném používání terasy nebude možné z tohoto prostoru na pozemek žalobce nahlédnout (dům stavebníka je od společné hranice pozemků vzdálen víc

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

než 6 m). I původně řešený dům stavebníka, před provedením nepovoleného částečně ustoupeného 3. NP, umožňoval pohled na sousední zahrady a stavby. Umístěním stavby na sousední pozemek v intravilánu obce dojde k částečné změně poměrů v nejbližším okolí a v určité míře je téměř vždy zasahováno do soukromí obyvatel, a to možnými pohledy do oken či do zahrad, absolutní soukromí v takové lokalitě nelze dosáhnout. V daném případě nebylo shledáno, že by především daným řešením terasy v úrovni 3. NP mohlo dojít nad míru přípustnou k dotčení práv žalobce, tedy že by nebylo možno stavbu dodatečně povolit. Zastínění způsobené realizací navržené stavby lze dle žalovaného považovat za odpovídající místním poměrům, neboť převážná většina stávajících staveb situovaných v lokalitě Na Hvězdárně (již povolených) je realizována v přibližně shodných vzdálenostech od hranic sousedních pozemků jako posuzovaná stavba, a způsobuje tedy obdobné zastínění sousedních pozemků.

13. Ve vyjádření ze dne 29. 4. 2022 měl stavebník postup žalobce za šikanózní, motivovaný snahou o prosazení vlastního nepřiměřeného stavebního záměru na pozemku sousedícím se stavbou. Stavebník uvedl, že rozšířením stavby o půl ustupujícího patra nemohlo mít dopad na práva žalobce, neboť záměr byl v souladu s architektonicko-urbanistickým konceptem lokality a splňoval všechny zákonné požadavky a stanoviska dotčených orgánů. Dále měl stavebník za to, že se žalovaný s námitkami žalobce dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Dle stavebníka závazné stanovisko posuzovalo stavbu jako celek, a tudíž nemuselo být doloženo nové závazné stanovisko, neboť při aktualizaci projektové dokumentace v březnu 2021 nedošlo k úpravě stavby, která by měla vliv na posouzení záměru z hlediska územně plánovací dokumentace.
14. V replice ze dne 14. 6. 2022 se žalobce ohradil proti tvrzení stavebníka, že ho bezdůvodně napadá. Stavebník žalobce ujišťoval, že bude provádět stavbu v souladu s původním stavebním povolením. Stavba však byla podstatně zvětšena a navýšena o třetí nadzemní podlaží.
15. Žalobce dále nesouhlasil s výkladem žalovaného o nepotřebnosti vydání rozhodnutí ve věci změny žádosti. Podle § 41 odst. 8 správního řádu může správní orgán změnu povolit, přičemž povolení je jedním ze základních typů rozhodnutí ve správním řízení. Podle § 67 odst. 2 správního řádu se rozhodnutí vyhotovuje písemně. Jelikož § 41 odst. 8 správního řádu nestanovuje, že se písemné rozhodnutí nevydává, byl stavební úřad povinen o změně žádosti vydat písemné rozhodnutí. Současně řízení o dodatečném povolení stavby navazovalo na řízení o odstranění stavby, je tak nelogické, aby předmět řízení o dodatečném povolení byl širší než předmět řízení o odstranění stavby. Žalobce se v důsledku postupu stavebního úřadu nemohl změně žádosti účinně bránit, čímž byla porušena jeho procesní práva.
16. Podle žalobce nebylo omluvě z ústního jednání vyhověno bez legitimního důvodu. V důsledku toho byl právní zástupce žalobce nucen nechat se zastoupit na základě substituční plné moci Mgr. K. D., která pouze dohlížela na průběh ústního jednání. Účast na ústním jednání je přitom jedním ze základních práv účastníka stavebního řízení.
17. Žalobce dále zopakoval, že stavební úřad v rámci ústního jednání nepřeměřil rozměry stavby a její odstup od hranice pozemku a neověřil další skutečnosti tvrzené v projektové dokumentaci, a tedy neučinil žádné kroky k tomu, aby zjistil skutečný stav věci, čímž porušil zásadu podle § 3 správního řádu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nikterak nereagoval.
20. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 41 odst. 8 správního řádu může účastník požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.
21. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
22. Soud neshledal námitku žalobce, podle které měl stavební úřad rozhodnout o změně žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu, důvodnou. K uvedené námitce soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„postup podle § 41 odst. 8 správního řádu nemá zpravidla místo tam, kde dochází k obsahové úpravě žádosti na výzvu správního orgánu; bylo by totiž nelogické, pokud by správní orgán nejprve vyzval účastníka řízení k takové úpravě žádosti a poté, co účastník této výzvě vyhověl, ještě následně zvažoval, zda takový postup vůbec připustí. Dílčí zásahy do projektové dokumentace v územním řízení tak, aby vyhověla požadavkům stavebního zákona, dotčených orgánů či účastníků řízení dotčených stavebním záměrem, lze akceptovat ve světle základních zásad činnosti správních orgánů, zejména zásady procesní vstřícnosti podle § 4 odst. 1 in fine správního řádu, samozřejmě pokud (při mnohosti účastníků správního řízení s rozdílnými zájmy) taková vstřícnost vůči jednomu z nich nejde na úkor procesních práv ostatních účastníků řízení“*. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku upozornil, že účelem § 41 odst. 8 správního řádu je zajistit, aby měli všichni účastníci řízení přehled o předmětu správního řízení a mohli hájit svá práva.
23. K uvedené námitce soud z obsahu správního spisu předloženého žalovaným zjistil následující: Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021, č. j. MHMP 1934688/2020, zrušil k odvolání žalobce rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 06264/2020/OVDŽP, kterým byly k žádosti stavebníka dodatečně povoleny změny stavby nazvané *„stavba pro bydlení C.080, typ 3B“* Praha – Velká Chuchle na pozemku parc. č. 991/611 v k. ú. Velká Chuchle. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v důsledku tzv. nepovoleně provedených změn stavby se natolik změnilly parametry původně povolené stavby, že jako nepovolené nelze považovat jen stavebním úřadem označené změny, ale je třeba v režimu § 129 stavebního zákona projednat celou stavbu. Žalovaný tak měl za to, že stavební úřad nezjistil skutečný stav věci. Výzvou ze dne 12. 4. 2021, č. j. 06297/2021/OVDŽP, stavební úřad vyzval stavebníka k upřesnění žádosti ze dne 4. 7. 2019 o dodatečné povolení stavby a dále k doložení dalších podkladů (mj. projektové dokumentace, stanoviska ÚMČ Praha 16 – odd. životního prostředí, stanoviska HZSHMP, geometrického plánu stavby nebo dokladu o vytýčení stavby). Na uvedenou výzvu reagoval stavebník podáním ze dne 26. 4. 2021, ve kterém upřesnil, že žádá o dodatečné povolení celé stavby, a dále předložil stavebním úřadem požadované dokumenty. Následně stavební úřad vydal *„Oznámení o pokračování řízení o dodatečném*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání“ ze dne 4. 5. 2021, č. j. 07754/2021/OVDŽP, ve kterém upozornil na doplnění podané žádosti stavebníka. Účastníci řízení byli poučeni, že stavebník požádal o povolení předmětné stavby, když uvedený přípis obsahuje relativně podrobný popis druhu a účelu dodatečně povolované stavby. Současně byli účastníci řízení poučeni o možnosti nahlédnout do podkladů rozhodnutí a o skutečnosti, že námitky a popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, které bylo nařízeno na 1. 6. 2021. Žalobce uplatnil námitky v řízení o dodatečném povolení stavby podáním ze dne 31. 5. 2021.

24. Aplikuje-li soud závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, na projednávaný případ, nelze dospět k jinému závěru, než že námitka žalobce není důvodná. Stavebník přistoupil k doplnění své žádosti na výzvu stavebního úřadu, a tedy postup podle § 41 odst. 8 správního řádu ze strany stavebního úřadu nebyl dle shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu na místě. Tvzení žalobce, podle kterého se stavebník nemůže dovolávat toho, že mu hrozí vznik újmy, tak není za současné situace relevantní. Zejména však žalobce byl ze strany stavebního úřadu informován o doplnění žádosti stavebníka, když navíc předmětná stavba byla v přípisu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 07754/2021/OVDŽP, odpovídajícím způsobem popsána. Zároveň žalobce byl ze strany stavebního úřadu poučen o svých právech, a to zejména o možnosti nahlédnout do podkladů rozhodnutí a uplatnit námitky ve stanové lhůtě. Výše uvedených práv žalobce plně využil (viz protokol z nahlížení do spisu ze dne 19. 5. 2021 a podané námitky ze dne 31. 5. 2021). Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalobce nemohl být postupem stavebního úřadu na svých právech jakkoliv dotčen. Z uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
25. Soud nepřisvědčil námitce, podle které byl žalobce zkrácen na svých právech v důsledku neodročení ústního jednání. K uvedené námitce soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že stavební úřad přípisem ze dne 4. 5. 2021, č. j. 07754/2021/OVDŽP, označeným jako „*Oznámení o pokračování řízení o dodatečném povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání*“ nařídil ústní jednání k projednání žádosti žalobce na den 1. 6. 2021 v 10.00 hodin. Uvedený přípis byl žalobci doručen dne 12. 5. 2021. Z výše uvedeného vyplývá, že k předvolání žalobce k ústnímu jednání došlo v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona, když žalobci bylo ústní jednání spojené s ohledáním na místě oznámeno více než 10 dnů předem. Žalobce byl tedy k ústnímu jednání předvolán řádně. Pro úplnost soud podotýká, že právního zástupce si žalobce zvolil až poté, kdy byl již na ústní jednání předvolán. Naopak omluvu žalobce a jeho právního zástupce z nařízeného ústního jednání soud za řádnou a včasnou nepovažuje. Předně žádost o odročení ústního jednání doručil žalobce prostřednictvím právního zástupce stavebnímu úřadu dne 31. 5. 2021 v 19.17 hod. Tedy bezprostředně před konáním ústního jednání, kdy již nebylo možno o odročení jednání řádně informovat ostatní účastníky řízení. V žádosti o odročení jednání žalobce poukázal na dlouhodobou dovolenou svého právního zástupce od 30. 5. 2021 do 30. 6. 2021, přičemž toto své tvrzení žalobce doložil cestovním potvrzením (Travel Confirmation). Podle uvedeného potvrzení se odlet právního zástupce žalobce uskutečnil již dne 30. 5. 2021. Z výše uvedeného vyplývá, že o odročení jednání žalobce požádal až poté, kdy právní zástupce již odcestoval na dovolenou. Tvzení žalobce, že se právní zástupce nemohl z jednání omluvit dříve, neboť nevěděl, zda bude moci do Arménie vycestovat, pak nebylo ze strany žalobce nikterak doloženo (např. doložením dne zakoupení letenek). Stejně tak ze strany žalobce zůstalo nedoloženo tvrzení žalobce, že se ústního jednání nemůže účastnit, neboť má ve stejný den jednání, které není možno

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odložit. V tomto případě žalobce své tvrzení nejen nedoložil, ale ani ho nikterak blíže nekonkretizoval. Za uvedeného stavu věci dle názoru soudu nelze odhlédnout od skutečnosti, že právní zástupce žalobce udělil substituční plnou moc Mgr. K. D. již dne 29. 5. 2021, a tedy právní zástupce o nemožnosti účastnit se ústního jednání musel vědět nejpozději ke dni 29. 5. 2021. Přes výše uvedené žalobce požádal o odročení jednání až dne 31. 5. 2021, a to ve večerních hodinách. S ohledem na shora uvedené soud nepovažuje omluvu žalobce za řádnou a včasnou. Stavební úřad tak nepochybil, když nařízené ústní jednání k žádosti žalobce neodročil.

26. K tvrzení žalobce, že Mgr. K. D. nebyla seznámena s okolnostmi předmětného řízení, soud poukazuje na skutečnost, že plná moc udělená žalobcem právnímu zástupci připouštěla udělení substitučního zmocnění. Tedy žalobce výslovně vzal na vědomí, že je právní zástupce oprávněn za sebe ustanovit zástupce. Byla to pak právě Mgr. K. D., která dle protokolu z nahlížení do spisu ze dne 19. 5. 2021 téhož dne do spisu týkajícího se žádosti stavebníka za žalobce nahlédla a která si současně opatřila kopii celého spisu. Mgr. K. D. tak nic nebránilo, aby se s okolnostmi předmětného řízení seznámila, a to i za pomoci právního zástupce žalobce, který jí udělil substituční plnou moc (viz výše). Ostatně Mgr. K. D. se na základě substitučního zmocnění během ústního jednání neomezila pouze na porovnání dokumentace průběhu jednání, jak uvádí žalobce. Dle protokolu o ústním jednání a místním šetření ze dne 1. 6. 2021 Mgr. K. D. vznesla i věcné námitky (viz např. námitka týkající se imise vod z pozemku stavebníka). Mgr. K. D. tak doplnila námitky žalobce uplatněné prostřednictvím právního zástupce žalobce ze dne 31. 5. 2021.
27. Nedůvodná je rovněž námitka, ve které žalobce vytýkal stavebnímu úřadu to, že během ústního jednání nedošlo k přeměření předmětné stavby a ověření, že tato stavba odpovídá projektové dokumentaci. K uvedené námitce soud z obsahu správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že žalobce v podaných námitkách rozporoval soulad předmětné stavby s předloženou projektovou dokumentací. Námitky žalobce však zůstaly v obecné rovině, když žalobce nikterak nekonkretizoval, na základě jakých skutečností a důvodů k uvedenému závěru dospěl. Žalobce pak tuto námitku nikterak blíže nerozvedl a neozřejmil v podaném odvolání a rovněž ani v podané žalobě. Naproti tomu správní spis předložený žalovaným obsahuje geodetické zaměření předmětné stavby, které bylo pořízeno dne 15. 3. 2021 a aktualizováno dne 25. 5. 2021, tj. bezprostředně před konáním ústního jednání. Geodetické zaměření je pak opatřeno razítkem úředně oprávněného zeměměřického inženýra Ing. M. F. Z uvedeného geodetického zaměření jednoznačně vyplývají rozměry a umístění stavby, které je zcela shodné s dokumentací předloženou stavebníkem pro dodatečné povolení předmětné stavby, což ostatně žalobce nikterak nerozporuje. Protože námitka žalobce zůstala toliko v obecné rovině a současně podklady obsažené ve správním spisu nedávaly vzniku žádných pochyb o konkrétním umístění a rozměrech předmětné stavby, když nesrovnalosti nebyly zjištěny ani během místního šetření (viz protokol o ústním jednání s místním šetřením), stavební úřad nepochybil, když během místního šetření nepřistoupil k přeměření předmětné stavby. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
28. K námitce žalobce týkající se rozporu architektonického řešení předmětné stavby s urbanistickým charakterem území soud uvádí, že žalobce zopakoval svoji námitku z průběhu správního řízení, a to aniž by jakýmkoliv způsobem zareagoval na vypořádání této námitky ze strany stavebního úřadu a následně žalovaného. Navíc námitka žalobce zůstala v obecné poloze, když žalobce poukázal toliko na nezákonné navýšení stavby a

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

skutečnost, že velikost a mohutnost předmětné stavby ostatní stavby značně převyšuje. Naproti tomu správní orgány v rozhodnutích uvedly, na základě jakých skutečností a jakou úvahou dospěly k závěru, že předmětná stavba je výškově a půdorysně řešena obdobně jako okolní zástavba a respektuje charakter území. Konkrétně správní orgány poukázaly na výškovou regulaci daného území a zároveň podrobně popsaly úvahy, na základě kterých dospěly k závěru, že ji předmětná stavba splňuje. Dále správní orgány vyjasnily výšku atiky předmětné stavby a staveb sousedních a po jejich porovnání zjistily, že předmětná stavba není navržena odlišně od umístěných staveb. Konečně stavební úřad poukázal na rozměry stavby, respektive její hmotu ve srovnání s okolními stavbami a shledal, že navržený záměr není předimenzovaný a odpovídá půdorysným rozměrům okolních objektů. Správní orgány rovněž neopominuly odkázat na příslušné ustanovení právního předpisu (nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, pražské stavební předpisy), ze kterého při posouzení architektonického řešení předmětné stavby vycházely. Úvahy správních orgánů týkající se architektonického řešení považuje soud za logické a bezrozporné. Protože soud v úvaze správních orgánů neshledal žádné nedostatky a protože žalobce úvahu správních orgánů konkrétně nerozporoval, soud námitce žalobce nepřisvědčil.

29. K námitce narušení soukromí spočívající v imisi obtěžování pohledem soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[a]by bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je - v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi - na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 10. 2016, sp. zn. 2 As 168/2016). Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pouhá skutečnost, že z jedné nemovitosti je možné nahlížet do druhé, nepředstavuje imisi, a to přestože se může jednat potenciálně o nahlížení obtěžující. Aby takové nahlížení bylo možno považovat za imisi, musí se jednat o mimořádnou situaci, kdy předmětná stavební úprava neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob (například pokud je prováděna zejména s úmyslem nahlížet na pozemek souseda). Je pak v první řadě na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která tomuto obtěžování zabránila. Ze správního spisu předloženého žalovaným nikterak nevyplývá a žalobce ani netvrdí, že by terasa předmětné stavby byla stavebníkem budována zejména za účelem nahlížení na pozemek, případně stavbu žalobce. Předmětná stavba se nachází v obydlené zástavbě. V okolí předmětné stavby je řada rodinných domů, jejichž součástí je terasa umožňující

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nahlížet na sousední pozemky a stavby. Z výše uvedeného vyplývá, že pozemku žalobce již v současné době nesvědčí absolutní soukromí, které ostatně ani v zástavbě rodinných domů není možné očekávat. Navíc i původně povolená stavba stavebníka umožňovala nahlížet na pozemek a stavbu žalobce. Soud pak rovněž poukazuje na to, že terasa předmětné stavby je ukončena zábradlím, které pohled na pozemek žalobce omezuje. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nedojde k imisím pohledem a zásahu do soukromí žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. Námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou.

30. Pokud jde o námitku týkající se nadměrného zastínění pozemku žalobce, soud odkazuje na napadené rozhodnutí (str. 11, první odstavec), kde je podrobně rozvedena úvaha žalovaného, na základě které žalovaný konstatoval, že v projednávaném případě nedojde k zastínění pozemků nad míru přiměřenou místním poměrům. Žalovaný v této souvislosti zejména poukázal na skutečnost, že předmětná stavba je realizována v přibližně shodných vzdálenostech od hranic sousedních pozemků, a tedy způsobuje obdobné zastínění pozemků. Tuto úvahu soud považuje za logickou a v jejím provedení neshledal žádné nedostatky. Ostatně žalobce tuto úvahu žalovaného nikterak nerozporoval. K poukazu žalobce na to, že stavba je nadměrně navýšena, soud odkazuje na bod 28 tohoto rozsudku, ve kterém se zabýval žalobcem tvrzeným rozporem s architektonického řešení předmětné stavby s urbanistickým charakterem území. V tomto bodě pak soud neshledal, že by předmětná stavba svojí výškou a hmotou vybočovala z okolní zástavby. Námitka žalobce tak není důvodná.
31. Konečně soud nepřisvědčil ani tvrzení, podle kterého není pro účely předmětného řízení použitelné stanovisko odboru územního rozvoje žalovaného ze dne 6. 11. 2019, sp. zn. S-MHMP 1339974/2019. K uvedené námitce soud opětovně poukazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobci sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů nepřistoupil k vyžádání nového stanoviska. Bylo tomu tak proto, že uvedené závazné stanovisko posuzovalo stavbu jako celek, nikoliv měněné části. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě podrobného porovnání obsahu relevantní části daného závazného stanoviska a informací obsažených v projektové dokumentaci s datem zpracování 01/2019, revize 03/2021, které nevykazovalo žádné rozdíly. Odbor územního rozvoje žalovaného tak při vydání předmětného závazného stanoviska vycházel z výkresů, které byly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že závazným stanoviskem nebyla posuzována stavba celá, nemá oporu v předmětném závazném stanovisku. Soud se s postupem správních orgánů ztotožnil. Nedoznala-li projektová dokumentace podstatnějších změn, které by mohly ovlivnit závěr vydaného závazného stanoviska, nebyl dán důvod k vydání nového závazného stanoviska. Námitce žalobce tak nelze přisvědčit.
32. Pro úplnost soud uvádí, že se nezabýval námitkou žalobce, podle které stavba není v souladu s pražskými stavebními předpisy. Žalobce totiž neuvedl žádné důvody, na základě kterých k uvedenému závěru dospěl. Žalobce tak nevytvořil soudu podmínky umožňující mu se touto námitkou zabývat.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

35. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. února 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.